

ÄR EN VAKTMÄSTARE MER VÄRD ÄN EN BISKOP?

VAD ÄR RÄTTVISA OCH VEM FÖRTJÄNAR VAD?

Söndagens tema "nåd och tjänst" knyter an till principen: "av var och en efter förmåga, åt var och en efter behov."

Spänningen mellan nåden (varje människas värde som den hon är) och tjänsten (det vi gör och åstadkommer) finns ständigt närvarande i de bibliska texterna.

I vår värld är frågan om resurser, solidaritet och global rättvisa brinnande.

VAD BETYDER JAG?

I en tid då många har en känsla av att inte betyda något för någon, är det angeläget att vi blir djupare medvetna om att vi är kallade. Kallade av Gud! Jag behöver dig, säger Gud, någonting förblir ogjort om inte du kommer och arbetar. Den som vill vara behövd och älskad av Gud blir också tagen i anspråk av människor. Det hör ihop. Gud kallar vid dygnets alla timmar, den som inte är på plats på morgonen får en ny chans på kvällen. Det är inte för sent för någon.

När arbetarna, i liknelsen, på kvällen får sin lön, blir det stor uppståndelse. Jordägarens förman betalar först dem som var lejda vid elfte timmen och ger dem var sin denar. De som arbetat hela dagen tar för givet att de får mer, eftersom de har presterat så mycket mer. Men de får också en denar var. Vi förstår att de blir missbelåtna. Rättvisan kräver ju att lönen svarar mot förtjänsten. Så snart vi tycker att andra får mer än vi, börjar vi med hänförelse verka för rättvisa.

Jesus liknelse, och märk väl, är inte en dom utan en liknelse.

Den berättar för oss om Gud och Guds verklighet, den verklighet som vi alla inbjuds in i hela tiden.

Från kyrkans första tid har liknelsen tolkats som att vingården är Guds rike på jorden. De först arbetarna är Israels folk, det folk Herren först bjöd in att vara Hans medarbetare på jorden för att verka för rättfärdighet, kärlek och jämlikhet, som vi hörde av profeten Jeremia. Vara ett ljus för folken. Sedan bjuder Gud in alla, alla får vara med, alla är lika viktiga. Och de får sin lön, de blir inte utan.

Att verka i tjänst för kärlek, rätt och rättfärdighet är inte en tjänst som kräver att vi har titlar, akademiska poäng eller långa förberedelser. Vi kan alla göra det, på vårt sätt, i den vardag och i de sammanhang vi befinner oss i.

En stor utmaning för oss blir att inte jämföra oss med varandra, det är riktigt svårt. Eftersom hela vår kultur bygger så mycket på ständiga jämförelser oss emellan. Det kan upplevas tungt, till och med riktigt svårt.

Det har genom tiderna talats mycket om syndafallet, som har gjort att många människor har böjt både kropp och skäl till marken i förtvivlan när de ser sitt tillkortakommande i sitt inre, medan andra bekymmerslöst inte kan se sitt tillkortakommande alls. Om vi går till den berömda texten i Edens trädgård där Eva och Adam befann sig, så frågar inte Gud, Vad har du gjort? Utan han frågar, Adam (=människa), var är du? Det är en stor skillnad! Båda vet att fel har begåtts! Men det Gud vill, det är att leda Adam, och i förlängningen hela, mänskligheten, tillbaka till det som är rätt och rättfärdig, i kärlek, i upprättelse.

Gud kallar alla till sin vingård, med eller utan titlar, med eller utan tillgångar. Gud kallar alla till sin vingård för att Gud behöver Adam, Människan och vi behöver Adonai, vår Herre som Gud. Det gör gott för Guds rike, men också i Gud och i oss!

Detta är vårt kall, vår uppgift, vår tjänst som Gud, i sin nåd vill av oss, allt efter vår egen förmåga. Och hur blir det då med Sola, Gratia, av nåd allena? Jag tycker mig se i evangelietexten ett icke samband mellan tjänst och förtjänst, där Gud kallar dig och mig och alla andra till att verka för rätt, rättfärdighet och kärlek där för-tjänsten är tanken och handlingen är en förtjänst i sig därför att den gagnar Guds rike. Den ena denaren som ges i liknelsen blir symbolen för att förtjänst i pengar inte har något som helst värde i det sammanhanget. Den skapar just det som händer i liknelsen, jämförelse och missnöje.

Den sanna visheten är att få insikt om Guds innersta väsen som är rätt, rättfärdighet, kärlek och nåd.